

Den store hemmelighet åpenbaret
C.O.Rosenius - "Veiledning til fred"

KOM SOM DU ER

"Var det gitt noen lov som kunne gjøre levende, da kom rettferdigheten virkelig av loven." [Gal 3,21](#).

En lærer i Sverige skrev i sin tid noe som er lærerikt også for oss:

"Jeg har alltid tenkt at grunnen til at jeg ikke fikk fred med Gud, var den at jeg manglet alvor, oppriktighet osv. Jeg innså ikke lovens hensikt. Jeg forsto ikke at det var dens mål å døde og fordømme meg, men jeg trodde at jo mer jeg øvde meg i bønn og alle slags gode gjerninger, desto mer liv, kjærlighet og fred skulle jeg få.

Jeg trodde at omvendelsen er en forbedring i hjertet som jeg selv kunne gjøre ved Guds hjelp, og ikke en overbevisning om fortapelse og død. Jeg så ikke at nåden verken kan eller vil oppbygge en synder som ennå håper på seg selv. Men her vil den bryte ned, og siden gi ham liv. Jeg kunne ikke forstå at en kaller det egenrettferdighet at en vil forbedre seg ved Guds nådes hjelp. Men nå ser jeg at da ville jeg blitt min egen lykkes smed, ja, min egen frelser. Jo flittigere en arbeider, desto mer skal selvforbedringen lykkes. En er selv byggmester. Gud skal bare skaffe fram forskjellige materialer. Det er jo lett å se at alt dette går ut på å redde sin egen ære, Ja, en handler akkurat slik som det står i [Gal 2, 21](#): en kan akte Guds nåde for intet.

Jeg trodde at Gud ved min bønn og mine tårer skulle bevegges til være nådig, og forsto ikke at Guds hjerte er fylt av kjærlighet, at alt er rede og at han bare venter på at vi skal komme og ta imot hans nåde. Jeg så ikke at omvendelsen behøves bare for min skyld - forat jeg skulle bli beveget til å ta imot den nåde som allerede er vunnet for meg.

Jeg så til slutt at jeg hadde søkt etter lyset i mitt eget hjerte. Istedetfor å høre hva Gud sa i evangeliet, søkte jeg etter følelser og vitnesbyrd i mitt indre. Derfor hadde jeg bare fred så lenge som jeg følte det godt.

Men lovet være Gud! Jeg fikk se at jeg kunne komme akkurat slik som jeg var. Min Frelser hadde vunnet en rettferdskledning for meg som kan stå for Gud uten at jeg setter en eneste klut på den. Da jeg så dette, ble det min største synd å sette nye kluter på denne skinnende rettferdskledning, og jeg skammet meg over at jeg hadde stjålet ære fra ham - gjort Kristus til intet og meg selv så stor.

Ingen forstår hvilken dyp vantro det ligger i det at man forsøker forbedre seg før man tar imot nåden. Esaias sier jo: "Kom, kjøp og et, ja, kom, kjøp uten penger og uten betaling vin og melk!" ([Es 55, 1](#)). Legg merke til hva pengene heter: Intet! Og intet er intet! "For er det av nåde, da er det ikke av gjerninger. Ellers blir nåden ikke mer nåde" ([Rom. 11, 6](#)).

TROEN ER DET HELLIGE LIV

Læreren skriver videre: "I omvendelsen opplever jeg at jeg mangler alt. Kristus har gitt meg alt - jeg som er fortapt og fordømt - og vil at jeg skal ta imot gaven. Vår kjære Frelser forkynner en fri og ubetinget nåde for syndere uten lovens hjelp, så at den som vil, kan tilegne seg alt dette.

For han har tatt bort våre synder og kastet dem i havets dyp ([Mika 7,19](#)). Ja, våre synder er gjemt og glemt av Gud. Om vi leter etter dem, skal vi ikke finne dem ([Jer 50, 20](#)). Derfor burde hver trell som hører dette, ta imot nåden.

Da denne hemmelighet gikk opp for meg, ble jeg så glad at jeg ikke kan forklare det. Fengerslet ble åpnet, og lenkene falt av mine føtter. Ja, halsbåndene falt også av meg ([Es 52, 2](#)), dvs. mine gode forsetter, og i stedet fikk jeg lyst til Guds veier. Jeg kan ikke se det på annen måte enn at det er en oppfyllelse av Paulus' ord: "Men nå er vi løst fra loven, idet vi er død fra det som vi var fanget under, så vi tjener i Åndens nye vesen, og ikke i bokstavens gamle vesen" ([Rom 7, 6](#)).

Ennå står synden, loven, kjødet, verden og djevelen imot meg, så at jeg må kjempe for troen, holde meg mandig, sterk, men - i Herren, for i meg selv er jeg svak.

Noen vil innvende: Skal man ikke arbeide på sin helliggjørelse med frykt og beven - Er det ikke kristelig rett å være i uvisshet om sin nådestand - er det ikke bare et tegn på åndens fattigdom?

En skal merke seg at det siterte ord av Paulus var skrevet til dem som allerede var troende. Til dem sier han at de må arbeide med beven på at de må nå målet for sin tro og få livets krone. Han mener slett ikke at de skal leve i uvisshet om de er Guds barn. Nei, om det sier han: "I fikk jo ikke trelldommens ånd så I atter skulle frykte, men I fikk barnekårets ånd, ved hvilken vi roper: Abba, Far!" ([Rom 8, 15-16](#)).

Den frykt og beven som Paulus taler om, er den en kristen kjenner fordi han har skatten i lerkar, og går gjennom et land som er fylt av fiender og røvere. Når en er i en slik stilling, mener Paulus at en ikke må være selvsikker, men vandre varsomt av frykt for fiendene. Vi må ikke tro at en kristen er utlært i dette, så at han alltid er viss og glad i sin tro. Nei, den tro som ikke blir anfektet, er sannelig ikke rett.

Alt det som flyter av troen, er helliggjørelse. Selv ser jeg riktignok bare synd og vanhellighet i hele mitt liv. Men Skriften sier at Gud renser våre hjerter ved tron. Videre sier han: «Var det ved lovgjeringer I tok imot Ånden, eller var det ved troens forkynnelse?» - Så spør vi med den samme apostel: «Opphæver vi da loven ved troen? Langt derifra vi stadfester loven.»

(Fra "Veiledning til fred" af C.O.Rosenius - Lundes Forlag- 17.opplag 1968 Shafan 05-12-15)